

онзи сухъ, нисъкъ и подълъ егоизмъ, който прѣзира чувството, смѣ се на поезията, не иска да знае за любовта, и уважава само благосъстоянието и богатството. Тя ще умири, ще въздигне, ще сближи затъпенитѣ отъ скептицизмътъ души съ заблуденитѣ отъ въображението души: на послѣднитѣ ще вдъхне едно по право чувство за животътъ, а на първитѣ иѣкои великодушни вълнения. Така тя ще исцѣри много бѣдствия; защото има много злини които се раждатъ днесъ отъ една тайна борба мѣжду сухий разумъ и прѣувеличената чувствителностъ. Всичкото лжжемждърствование на романитѣ почива върху това противорѣчие

Въ сжщностъ, злото отъ романическата литература не състои въ това че употребява въображението и страстьта, но че ги отклонява отъ правото имъ употребление. Человѣческото сърдце има нужда отъ страсть, безъ която то се суши, и животътъ губи пѣргавицата си. Но страстьта намира своята храна въ законний редъ на челоуѣческитѣ чувствования, и то е единъ доста широкъ просторъ за дѣйствие на най богато надаренитѣ сърдца. Не сж всякога най богатитѣ души които искатъ да прѣскочѣтъ установенитѣ чувства и да се хвърлѣтъ въ извънмѣрнитѣ страсти: това е може би повече знакъ на немощ отъ колкото на изобилие отъ сила. Ние търсимъ много да обичаме когато не знаемъ да обичаме достатъчно. Азъ не бихъ желалъ тоже да се отказваме отъ всякакво въображение. Въображението което лѣти по празниотата, което вази всичкитѣ си краски за незаконното или невъзможното, което отклонява душата отъ